

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 26/01/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 157

Trong Kinh Lăng Nghiêm nói Bồ Tát Quán Thế Âm dùng phương pháp “*phản vấn tự tánh*” để tu hành. Pháp này rất cao, Phật Bồ Tát mới có thể tu đến được. Chúng ta phải biết rằng chúng ta không chỉ nghe bằng lỗ tai, không chỉ nhìn bằng mắt thịt mà chúng ta còn có năng lực siêu việt, nghe bằng tánh nghe, thấy bằng tánh thấy. Khi chúng ta đạt được tâm thanh tịnh ở một độ nhất định thì chúng ta sẽ làm được như thế.

Hiện tại, cái thấy bằng mắt thịt, nghe bằng lỗ tai của chúng ta đều không đúng. Hằng ngày khi chúng ta ăn cơm hay thấy những hoàn cảnh tốt đẹp, chúng ta liền có thể biết rằng xung quanh chúng ta còn có rất nhiều người và nhiều chúng sanh ở các tầng không gian khác không được ăn uống hay đang sống trong hoàn cảnh xấu. Chúng ta có cái Tết đậm ấm, trong khi rất nhiều người đang phải chật vật với từng bữa cơm, không được cơm no áo ấm. Có tâm quán sát như vậy chính là đang nghe bằng tánh nghe, đang thấy bằng tánh thấy.

Tánh thấy hay tánh nghe ấy đều rời khỏi sự phân biệt, vọng tưởng, chấp trước của chúng ta. Kho tàng tự tánh có đầy đủ tất cả. Cho nên khi chúng ta ngưỡng mộ một nhà bác học nhưng thật ra họ mới chỉ sử dụng được 15-18% não bộ, trong khi đó, sử dụng tự tánh, chúng ta có thể khai thác được 100% năng lực của bộ não. Tôi mới đến thăm một người bạn, anh ấy đã ngộ ra và nói rằng: “*Trước đây tôi không biết nên đi tìm cầu, nay tôi biết rồi, chỉ cần chân thành mà làm việc thì gần như mọi sự có sự an bài!*”

Phật Thích Ca chỉ dạy: “*Cảnh tùy tâm chuyển*”, tâm chúng ta chuyển rồi thì mọi hoàn cảnh đều chuyển, còn Hòa Thượng nói: “*Cảnh duyên không tốt xấu, tốt xấu ở tâm ta*”. Khu vực tôi đang ở có vườn cây xanh ngút, cây rau, cây đậu sum xuê nhưng ngoài khu vực này thì không có. Hôm qua, tôi lựa 2 túi củ cải xanh to nhất và mang đi tặng. Cũng tương tự nhiều khu vực khác của Hệ thống trên khắp cả nước đều có vườn thủy canh, thổ canh trồng rau sạch. Đó chính là tâm người, là “*cảnh tùy tâm chuyển*”.

Trên Kinh Pháp cú, Phật nói tâm làm chủ, tâm tạo tác tất cả, vậy thì, tại sao chúng ta không dẫn đạo tâm để tạo ra những nhân duyên thiện lành, những việc tốt đẹp? Ngày ngày, chúng ta lại để những tập khí phiền não xấu ác của chúng ta dẫn dắt, để rồi gây nên tội nghiệp, cuối cùng vương mang nhiều ác báo.

Năng lực tự tánh của con người rất lớn, do đó, chúng ta mau mau mà khai thác nó, làm sao để trong cuộc đời ngắn ngủi này, chúng ta làm nhiều hơn nữa những việc thiện

lành lợi ích chúng sanh. Người khác nhìn vào cho rằng các việc đó là kỳ tích nhưng thực ra năng lực con người có thể làm được Phật thì mọi việc ấy sao gọi là kỳ tích, chỉ là những việc vụn vặt.

An trú trong thiện pháp thì tâm của chúng ta nhất định sẽ được dẫn đạo một cách chuẩn xác. Cho nên Bồ Tát có một pháp: “*Ngày ngày thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp, không để một niệm bất thiện xen tạp*” nhờ đó ngày ngày thiện pháp dẫn đạo không tạo tác ra những sự việc sai lầm.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng, tạo tượng Phật A Di Đà một tay cầm hoa sen một tay duỗi xuống, bàn tay hướng ra phía trước vậy điều này biểu pháp ý nghĩa gì ạ?*”

Đây là câu hỏi khá hay, tuy nhiên, đối với một hành giả tu Tịnh Độ, thì ngày ngày đều là niệm Phật, một thì nghỉ ngơi, khỏe lại niệm tiếp. Câu hỏi này cho thấy con người có quá nhiều vọng tưởng, phân biệt. Thầy hương đăng, ông thợ vá nổi chỉ cần cù niệm Phật, chẳng vọng tưởng như thế. Có câu chuyện về một ông thờ một miếng xương chó nhưng lại tưởng là xá lợi. Tâm ông cung kính hết mức, đến một ngày, miếng xương lầm tưởng là xá lợi đó cũng tự phát sáng.

Trả lời câu hỏi này, Hòa Thượng nói: “***Đây là thủ ấn của Phật, người hiện tại gọi là thủ ngữ. Một tay Phật cầm hoa sen, một tay duỗi xuống. Đây là biểu pháp sẵn sàng tiếp dẫn chúng sanh. Hoa sen là chúng sanh ở mười phương thế giới niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Mỗi một chúng sanh phát tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ thì trong ao sen ở thế giới Tây Phương Cực Lạc sanh ra một đóa hoa. Bạn niệm Phật càng tinh tấn, càng khẩn thiết thì hoa sen đó sẽ lớn rất nhanh và màu sắc sẽ càng tốt đẹp. Tương lai, khi chính mình vãng sanh thì bạn sẽ sanh về ngay chính hoa sen đó, gọi là hoa sen hoa sanh. Khi bạn vãng sanh, Phật đến tiếp dẫn sẽ cầm chính bông hoa sen có được từ sự tu tập, từ công đức được viên mãn của bạn. Cho nên tạo tượng Phật đều từ ý này mà tạo***”.

Mọi hình tượng nơi Phật pháp đều là biểu pháp. Hoa sen còn biểu hiện của thanh tịnh, không nhiễm ô, ý muốn nói chúng ta sống ở cõi đời đầy ô nhiễm mà giữ được tâm thanh tịnh thì có thể về được cõi Tịnh. Nếu chúng ta ô nhiễm thì không thể về được cõi thanh tịnh. Cũng vậy, hoa quả trên bàn Phật muốn nói rằng có hoa thì có quả, hoa tốt thì quả tốt.

Câu hỏi thứ hai: “*Kính bạch Hòa Thượng, từ lúc tu pháp môn Tịnh Độ, thân tâm hoan hỷ, nhất tâm trì tụng Thánh hiệu Phật A Di Đà, phát nguyện cầu sanh thế giới Tây Phương Tịnh Độ, chân thật tán thán A Di Đà Phật và quy y với Phật, tuy nhiên, mỗi lần vào thời khóa sớm tối, con tụng bài sám hối thì nước mặt dần dụa. Xin hỏi đây có phải là do tội nghiệp thâm trọng không ạ?*”

Khóc cũng tốt mà không cũng tốt. Khóc một trận, nhận ra lỗi trong hiện tại hay quá khứ mà vẫn tạo tội nghiệp, vẫn tự tư tự lợi, ảo danh ảo vọng, tham sân si ngạo mạn thì khóc ướt khăn cũng chẳng ích gì! Phật Bồ Tát hằng ngày khởi tâm động niệm vì chúng sanh, còn chúng ta khởi tâm đều vì tự tư tự lợi, thế nên biết tội nghiệp chúng ta nặng đến mức nào? Khóc cũng có thể có trường hợp nhân duyên của chúng ta với pháp môn rất sâu dày hoặc cũng có thể là ma ám. Cho nên chúng ta phải cẩn trọng.

Trả lời câu hỏi này, Hòa Thượng trả lời: **“*Sự việc này trên Kinh Vô Lượng Thọ có ghi chép, Phật nói rằng chúng ta nghe được Phật hiệu, lời dạy của Phật mà có cảm nhận sâu sắc khiến rơi lệ là hiện tượng trong đời quá khứ chúng ta đã trồng thiện căn hoặc đã tu qua pháp môn này rồi, chỉ là chưa tu học được thành tựu. Nếu tu học thành tựu thì đã đến Tây Phương Cực Lạc thành Phật rồi.*”**

“*Đời này lại được thân người, gặp được duyên thì tự nhiên trong nội tâm cảm động. Đây là hiện tượng bình thường, phải nên chăm chỉ nỗ lực, đừng nên bỏ lỡ cơ hội lần này nữa. Hy vọng ngay trong đời này, nhất định có được thành tựu, đừng bỏ lỡ nữa.*”

Hòa Thượng trả lời rất ngắn gọn nhờ đó chúng ta hiểu rằng khóc là vì nhân duyên hội ngộ, rằng chúng ta đã từng bỏ lỡ. Nhưng nếu khóc nhiều chúng ta cẩn thận kéo trở thành ma khóc. Khóc rồi mà không phản tỉnh, không nỗ lực hơn thì chúng ta tuy có cảm xúc với thiện pháp xong cũng có cảm xúc với danh vọng lợi dưỡng, vậy cảm xúc nào là thật? Chúng ta phải chân thật quán sát chính mình. Nhiều người cũng mắc phải việc này. Họ từng khen ngợi rằng đời này gặp được Hòa Thượng là điều không gì tốt bằng nhưng chỉ một thời gian thì không nghe pháp của Hòa Thượng nữa. Lúc đầu thì coi trọng sau lại bỏ qua một bên.

Chúng ta phải có hằng tâm với những việc lợi ích chúng sanh, với thiện pháp. Cho nên hằng tâm là quan trọng, một ngày như một năm hay hằng tâm cho những ngày còn lại khi chúng ta còn có mặt trên thế gian này. Phát tâm là tốt nhưng giữ tâm bền bỉ, kiên trì mới khó. Ngày tháng trôi qua, sơn tường tróc dần, tâm cũng tróc như sơn vậy thì không phải là hằng tâm.

Câu hỏi thứ ba: **“*Kính bạch Hòa Thượng, Phật tử Đại thừa có thể học tinh tọa hay không?*”** Chữ “*thừa*” là cỗ xe, chữ “*đại*” là lớn. Một chiếc xe lớn sẽ trở được nhiều người. Một chiếc máy bay cỡ to trở được gần 500 người, một máy bay cỡ nhỏ chỉ trở được 200 người, còn trực thăng chỉ trở được vài người. Đại thừa là cỗ xe lớn, ý nói đến tâm rộng lớn của chúng ta. Chúng ta có mở được tâm rộng lớn không?

Trên trang Tịnh Không Pháp Ngữ, chúng ta đang đề câu nói của Ngài: **“*Từ bi trùm pháp giới, thiện ý khắp nhân gian*”** tức là dù đi đến đâu cũng khởi thiện ý, ý lành giúp đỡ mọi người, không phân biệt. Đại thừa chỉ cho tâm rộng lớn, Tiểu thừa thì có tâm nhỏ hẹp hơn. Phật Thích Ca Mâu Ni bảo chúng ta học Đại thừa là bảo chúng ta mở tâm.

Ngài không bảo chúng ta “*Độc thiện kỳ thân*” – làm thiện cho riêng mình, chỉ tốt cho riêng mình. Phật quả chứ không tán thán bậc Thanh Văn tu hành đạt quả A La Hán vào Niết Bàn ở yên trong cõi tịch tĩnh đó rất lâu. Phật cho rằng những người trong cõi tịch tĩnh đó không làm lợi ích cho chúng sanh. Nghìn mắt nghìn tay của Bồ Tát Quán Thế Âm biểu thị cho việc sẵn sàng cứu giúp chúng sanh, ủng hộ mọi nơi. Ngàn tay là với tới tất cả mọi nơi. Ngàn mắt là nơi nào cũng thấy, cũng quán sát thấy để cứu giúp chúng sanh.

Bồ Tát Địa Tạng thì phát nguyện: “*Địa ngục vị không thệ bất thành Phật, chúng sanh độ tận phương chứng Bồ Đề*” – khi nào địa ngục không còn chúng sanh đau khổ thì Ngài mới thành Phật và khi nào chúng sanh thành Phật hết, Ngài mới làm Phật.

Trả lời câu hỏi này, Hòa Thượng nói: “*Tĩnh tọa là một phương pháp tu hành rất là quan trọng. Tất cả các pháp môn đều tu hành phương pháp tĩnh tọa chứ không chỉ có pháp tọa thiền mới tu. Chúng ta có thể tĩnh tọa niệm Phật, tĩnh tọa trì chú, cho nên không luận pháp môn nào, Đại thừa, Tiểu thừa, Hiển giáo, Mật giáo, tông môn giáo hạ đều có cương lĩnh tu hành là nhân giới sanh định, nhân định khai huệ.*

“*Tu học nơi Phật pháp thì định là một then chốt. Không luận tu pháp môn nào đều phải đạt được điều này. Tám vạn bốn ngàn pháp môn chính là phương pháp tu học thiền định khác nhau mà thôi.*

“*Tất cả các pháp đều không rời định. Tịnh Độ Tông dùng trì danh niệm Phật. Đây là phương pháp tu thiền định. Biểu hiện của định là dùng tọa (ngồi). Có người ngồi một chỗ là tướng của định. Trong bốn oai nghi đi đứng nằm ngồi, ngồi là tướng của định, là lấy ý này. Không nhất định là mỗi ngày ngồi xếp bằng mới là tọa. Lục Tổ Huệ Năng ở trong Đàn Kinh có nói đến rằng trong không khởi động niệm là tọa, ngoài không dính mắc thì gọi là thiền.*

“*Nói cách nói này chúng ta dễ hiểu. Phật Kinh nói ngoài không dính mắc, trong không động tâm thì gọi là đã tọa hoặc tọa thiền, cho nên đi đứng nằm ngồi đều là thiền định.*” Khi chúng ta kiểm soát từng hành nghi của mình thì hành nghi sẽ dính đặc còn người không có định tâm, không kiểm soát thì sẽ có hành nghi láu táu.

Hòa Thượng tiếp lời: “*Không nhất định ngồi xếp bằng quay mặt vào vách. Chân thật làm đến được ở mọi lúc mọi nơi, sáu căn tiếp xúc cảnh giới bên ngoài, mắt thấy sắc, tai nghe tiếng, đích thực không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt không chấp trước thì đây chính là tọa thiền. Đây là chân thật đang tọa thiền. Nếu bạn ngồi xếp bằng quay mặt vào vách, ngồi nơi đó mà trong tâm vẫn khởi vọng tưởng, vẫn khởi phân biệt, vẫn khởi chấp trước. Vậy thì chẳng ích gì!*

“*Cho nên Phật pháp dùng hình thức để biểu pháp, chúng ta nhất định phải hiểu rõ ý nghĩa này. Phật tượng có tượng ngồi là dạy chúng ta tâm không động, ý niệm không động, nhất định không bị cám dỗ bởi hoàn cảnh bên ngoài. Người sơ học, mỗi*

ngày có thể tĩnh tọa một khoảng thời gian thì có sự giúp đỡ rất lớn đối với sự tu học. Khi công phu thuần thục rồi thì không cần ở nơi hình thức. Đạo lý này chúng ta nhất định thấu hiểu.”

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!